

bringe denne Lov i den omhandlede Collisjon med Næringsloven.

Hvad den anden fremhævede Betænkelse angaaer, maa Udvalget naturligviis erkende, at der vil findes Dvinder, som ikke blot ikke have nogen Brug for den dem tiltænkte Myndighed, men for hvem den endog kunde være ubeleilig, og at der altsaa bør gives dem Leilighed til at befries derfor under mere passende Former end det nu brugelige Umyndighedsdecret. Men efter Udvalgets Skjønnende finder dette ogsaa Anvendelse paa mange Mænd, som selv vide og erkende, at det vilde være til deres Gavn, om deres Raadighed over deres Formue var knyttet til betryggende Indskrænkninger. Udvalget troer derfor, at denne Trang til passende Bestemmelser for en Umyndiggjørelse efter eget Ønske bør fyldestgøres ved en egen, for begge Kjøn lige Lov, hvorved der da tillige kunde foreskrives en betryggende Fremgangsmaade, som skulde komme til Anvendelse, forinden Nogen mod

sin Villie kunde umyndiggjøres, (hvilke da muligen ogsaa kunde udstrækkes til de dermed beslegtede Tilfælde, hvor Nogen maatte være ved Dyrtighedsdecret at erklære for assindig).

Slutteligen skal Udvalget endnu bemærke, at, naar det ikke har foreslaaet, at Enkens Forpligtelse til at have Løvbørge, hvis en saadan overhovedet bestaaer, udtrykkeligen skal bortfalde med det fyldte 25de Aar, saa er det, fordi det er anseet for utvivlsomt, at dette vil blive en nødvendig Conseqvent af denne Lov.

I Genhold til det Anførte skal Udvalget indstille, at

i § 1. „Ugifte Dvinder ere“ forandres til: „Fra 1ste Mai 1858 ere ugifte Dvinder“.

Bevter. Dahl. Orla Lehmann, D. Nielsen.

Formand og Ordfører.